

Ofzeen

Johan Kwast

“He-j zin um vanmirrag met mij hen fietsen te goan?” “Och, ’t kan mij nich schellen”. “Dan tref wij mekaa bij café Brandriet, doar achter an de Langestroat, in Deelden.” “Hoo laat wo-j vot?” “Um 1 uur”. “Um 1 uur al?” “Joa, want wij goat ’n heel eand in ’t roond”. “Non ja, toe dan meer”. Met dee weure gungen Jan Borrink en ik den zoaterdagmorgen noa ’t leste uur, de MULO-klas oet, de hearfstvekaansie in. Gauw noar ’t hoes wat etten, en dan der voort mear ees good tegen an. Woar hen, dat mos wij nog oetveenden.

Um iets vuur één zat ik, achter ’n gleaske fris, oonder de veranda van ’t café. Ik met ne oale fietse; loodzwoar, nen degelijken van wied vuur ’n oorlog, den ik van mien opa har kregen. Wat votgooien, dat was der nich bij. De fietse in ’t rek en ik, wij wussen nog nich half wat oons te wochen stun. ’t Was good één uur, en in de wiedten doar kwam Jan an peddelen. Ziene noagenog nije fietse zol van mirrag de vermeuidheidsproef ofleggen. Vol mood, bestegen wij efkes later oons stoalen ros. Doar gung ’t hen, de oale A1 op; oawer Goor en Maarkel, op Hoolten op an. Wij harren de sökken der good in, dat sprök vanzölf. Vuuroawer, ’n boek op ’t steur, de haande um de koplaamp, zo sjezen wij achter mekaa an. Noa Maarkel, gung et oawer de lange eentonige kleenkerstroat noar Hoolten. Verdand, neargens noar kieken, trappen da-j schel kiekt. ’t Was waarm vuur de tied van ’t joar, en wij zweten oons kepot. In Hoolten vuur ’t eerste maal mear efkes van de fietse of. Woarum eigenlijk, want de weanige ceanten dee wij bij oons harren, ha-w bij Brandriet al soldoat maakt.

“Wij könt et wal ees op Deawenter an holen”, zeg Jan. “Doar wont nog familie van oons en as ’t nich aans wil, kö-w doar misschien ok wal bliwen sloapen”. Joa, fantasie genug. Mear nog wieder van Boorn of, en nog meer extra kilometers maken op miene loodzwoare fietse, dat zag ik nich zitten. “Nee, loa-w ’t mear rechtsof op Riessen anholen”, stellen ik vuur. En dös of nich, verdand, verdand gung ’t, de kaant van Riessen oet. Mear Jan en ziene fietse wussen nog van gin opholen. “Loa-w et toch voort nog mear effen linksof, binnenduur op Nijveredal anholen”, zeg Jan. Eargens bij nen zaandweg sleugen wij of. Oonze fietsen harren noe heel wat te verduren in dat mulle zaand, en wij zölf harren der zo ok nog wal rap ’n maal genug van. Toch mear verdand kleaien, aans kwam ie der nooit. Noa veloop van tied ha-w gin idee woar wij oethöngen. Één ding was oons wal dudelijk, wij warren nog lange nich wierum in Boorn. Wij gapen van ’n dös; en nich zo’n klean betje. Ik har de knollen op. Neargens was ’n hoes of goo meanske te zeen. Bij ’n klean veeld met halfwas koolrapen, leute wij oons van de fietse zakken. “Loa-w eers

mear ees ’n zetje goan rösten”, zeg Jan. Hee zag ’t deank ik ok nich meer zo zitten. “Joa”, zeg ik, “en wij trekt ’n paar knollen op; alns is better as niks”. Hoo langer wij doar zo zatten, hoo meer oons de lol an ’t fietsen vegung. ’k Zeg, “Jan, wij möt wierum jong, noar de harde weg en dan op ’t hoes op an”. “Joa, dat liekt mij ok ’t beste”, zeg-e.

Noa veloop van tied stun wij op “’t Schild” in Riessen. Doar he-w oons vol water loaten lopen, en too gung et verdand, op weg noar Eanter. Ok doar der wier of. ’t Was net of ik nen olifant in de koar har. ’k Trappen mij kepot, en oons tempo moch gin naam meer hebben. “Wee-j wat, loa-w ruilen van fietse, dat wil misschien nog wat helpen”, zeg Jan. Dat vuurstel hef-e weten. Wij warren nog nich halfweg Boornerbrook, of ok bij Jan gung ’t leamke heanigan oet. Vuur de zovölste maal, wier ’n bearm in. “Wat ne zwoare, oale, rotfietse he-j toch”, foetern Jan. “Hoo kom wij ooit nog in Boorn”. In elk geval nich, a-w nich wier opstegen. Mear, ’t wörden nog slimmer.

Noe gung ’t um de paar hoonderd meter: van de fietse, op de fietse, der wier of en mear ’n eandje lopen. Wij scheuten der nich völ met op; ’t wol gewoonweg nich meer!! Wij harren niks meer bij te zetten, zatten der kats duurhen; wij laggen vuur ’t grondhooft. Noa völ martelen, he-w oons, op Boornse grond, bij ’n Hoondenboarg, van de beene smetten. Wal meer as ’n uur he-w doar in nen hooftwal leagen; oet’eteld, en te meu vuur wat dan ok. “As ’t aans nich wil, dan mö-w oons mear duur de plietsie op loaten halen”, zeaden wij tegen mekaa. Joa, joa, mear a-j dee op ’t slimste neudig bint, zee-j ze nich.

Vuur mien gevoel, meer dood as leawend, he-w oons tegen ’n oawend noar hoes hen ’eslept. Van de beene, ’t berre in, bijkommen, dat alleen was ’t wat nog tellen. En ik heb de neudige uren maakt, doar kö-j wal gerös op wean.

“Och ja, ie BINT joonk en ie WILT wat; “mear ’t möt wal ’n luk bij de weg bliwen”!